

veny byly nezlikvidované nároky pro budoucnost a že dlužník byl sprostěn placení zadrželých úroků, nelze to usuzovati. Podle toho není tedy žalobní prosba o vrácení placených částek opodstatněna, aniž třeba řešiti otázku, bylo-li opoždění přihlášky nebo její nepodání na straně žalobceva předchůdce omluvitelné.

Čís. 13089.

Nejde-li o exekuci komisionářova věřitele na pohledávku komisionáře za zboží třetí osobě prodané, nýbrž, je-li předmětem exekuce hotovost komisionářem za zboží stržená a jím již přijatá, jež jest v době výkonu exekuce ještě v jeho moci, nemá komitent právo činící exekuci nepřipustnou, ledaže by komisionář prodav odevzdané zboží a přijav za ně peníze, jednal v mezích zjevné plné moci za komitenta.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, Rv I 1069/32.)

V exekuci, vedené žalovanými proti Ottu K-ovi, byla zabavena hotovost 2.100 Kč. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce nepřipustnosti exekuce, tvrdě, že zabavená hotovost jest jeho vlastnictvím, ježto jde o výtěžek za věci, jež dal Ottu K-ovi do komise. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. **Důvody:** Nelze přisvědčiti právnímu názoru prvního soudu, že zabavených 2.100 Kč jest vlastnictvím žalobcovým, ježto jde o výtěžek za věci, jež dlužník Otto K. převzal od žalobce do komise. Komitent nestává se, jak má za to první soud, podle čl. 360 obch. zák. a §§ 1086 a násl. obč. zák. vlastníkem výtěžku docíleného komisionářem za prodané věci, nýbrž má jen nárok, aby mu komisionář odevzdal přijaté peníze. Vlastníkem peněz stává se komitent teprve odevzdáním peněz. Ježto v souzeném případě výtěžek za prodané komisní zboží dosud nebyl žalobci odevzdán, nestal se žalobce jeho vlastníkem a, ježto jiné právo, činící exekuci nepřipustnou, nebylo uplatněno, bylo žalobu zamítnouti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Ať se poměr povinného k žalobci posuzuje podle obchodního zákona (čl. 360 a násl.) nebo podle občanského zákoníka (§ 1086 nebo § 1002), v každém případě měl žalobce na kupní cenu, kterou exekut stržil prodejem zboží, jen nárok obligační, kdežto za vlastníka peněz z tržové ceny jest pokládati exekuta (sb. n. s. čís. 243). Neprávem dovolává se žalobce ustanovení čl. 368 druhý odstavec obch. zák., jehož zásada ovšem platí i v jiných případech zastoupení mimo komisionářství (sb. n. s. čís. 8587), neboť v souzeném případě nejde o pohledávku za zboží třetí osobě prodané a o zabavení, pokud se týče příkázání této pohledávky k vybrání, nýbrž předmětem vylučovací žaloby je hotovost, exekutem za zboží stržená, jím již přijatá, avšak v době výkonu exekuce ještě v jeho držení jsoucí. Otázka, zda komisionář nabývá držby nebo

věcného práva přímo jménem zmocnitelovým, není v čl. 368 obch. zákona rozřešena (tak také Staub-Pisko, 2. vydání, II. díl, str. 448) a je tu přihlížeti k občanskému právu (Staub-Pisko str. 421). Žalobce nepřednesl, tím méně prokázal, že povinný v souzeném případě, prodáv odevzdané mu zboží a přijav za ně peníze, jednal v mezích zjevné plné moci (§ 1017 obč. zák.) a jen v takovém případě nabývá práva jménem zmocnitelovým, jinak je pokládati za oprávněna jen zmocněného a zmocnitel má proti němu jen obligační nárok na vydání veškerého užitku (§ 1009 obč. zák.), t. j. v souzeném případě na vydání tržové ceny. Ježto povinný peníze, o které jde, v době provedené exekuce měl ještě ve své moci, neodevzdav je žalobci, a ježto ani nebylo tvrzeno, tím méně prokázáno, že prokazatelným způsobem dal na jevo, že je jen uschovává jménem žalobcovjm (§ 428 obč. zák.), nepřisluší žalobci k zabavenému předmětu právo exekuci zabraňující, a plným právem byla žaloba odvolacím soudem zamítnuta.

Čís. 13090.

Správce společného domu, ustanovený podle § 836 obč. zák. soudem, nemůže býti zbaven správcovství prohlášením spoluvlastníka, který nemá většinu podílů společného domu.

K výpovědi správy a k žalobě o zrušení společné správy není pasivně oprávněn správce, nýbrž jen ostatní spoluvlastníci.

O návrhu, by místo dosavadního správce společné věci byl ustanoven správce jiný, jest rozhodnouti v řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1933, Rv I 1199/32.)

Žalobkyně byla spoluvlastnicí jedné poloviny domu čp. 116, žalovaní manželé Václav a Růžena K-ovi, každý jedné čtvrtiny téhož domu. K souhlasné žádosti žalobkyně a manželů K-ových byl ustanoven správcem společné nemovitosti Ladislav H. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se žalobkyně na Ladislavu H-ovi, by bylo uznáno právem, že společné správcovství domu čp. 116, udělené žalovanému Ladislavu H-ovi usnesením ze dne 27. května 1931, výpovědi žalobkyně danou dopisem ze dne 14. července 1931 ohledně polovice domu čp. 116, žalobkyni do vlastnictví domu připsané zaniklo; — že žalovaný jest povinen to uznati, veškerých úkonů, které jeví se výkonem tohoto zmocnění ke správě polovice domu čp. 116 žalobkyni do vlastnictví patřící, se zdržeti a vyúčtování podle 1012 obč. zák. za dobu od 27. května 1931 do 14. července 1931 předložiti. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Jde o to, zda správcovství domu čís. pop. 116 zaniklo výpovědí žalobkyně, čili nic. Ze spisů okresního soudu Nc I 140/31 vyplývá, že žalující a manželé Václav a Růžena K-ovi souhlasili s tím, by byl ustanoven společný správce domu čís. pop. 116, a že usnesením okresního soudu ze dne 27. května 1931 ustanoven byl správcem žalovaný. Toto společné správcovství může býti zrušeno, jak právem usuzuje prvý soud, jen tímž způsobem, jakým je lze zříditi, tedy buď dohodou většiny společníků nebo, nelze-li docíliti dohody, žalobou